

мыцы преплещены на гърдытъ имъ и съ копѣта въ рѣцѣтъ имъ, стараяхъ са да вървятъ на линія, и съ онѣзи точностъ, която рѣдко може нѣкой да види, доро и случайно, въ гражданскытъ стражы.

« Слава на побѣдителитъ! извика гостинникътъ.

— Слава на тебе! отговори Полицмейстерътъ; на тебе, който първыи подигнахъ гласъ въ полза на привилегіитъ ни! Да, господа! слѣдоваше той да дума като са обърнахъ къмъ ѣдащитъ; безъ него евободноститъ ни щѣхъ да си спитъ, никой са не грижаше за тѣхъ! Царьтъ щѣше да си влѣзе мирно въ Пампелуна, придруженъ отъ два полка Кастилска конница и посрѣдъ всеобщы радостны въсклицанія, ако почтенныйтъ този гостинникъ не напомняше на сичкы ни, че ный само нмамы право да придружавамы и да пазимъ господаря си. »

Сичкытъ гости станяхъ на крака и пихъ за здравіето на Инесъ Пересъ де-Хила, който като си отложи капелото наведе глава къмъ массата си.

« Заради туй, пое пакъ полицмейстерътъ, съгражданитъ му като считатъ себеси задлжени къмъ него, привнасятъ му за награда чина сотникъ на копѣносцитъ, и додохмы тукъ да го земемъ и заведемъ при четата му.

— Мене? рече прижълтълъ гостинникътъ.

— Тебе, и не трѣба да губимъ време.

— Но тѣзи минута присѣтствіето ми е много нужно тукъ въ гостинницата ми.

— То е повече нужно въ четата ни.

— Ами че интересытъ на търговіята ми?

— Ами интересытъ на Пампелуна! Такъвъ патриотъ като тебе!

— Да, найстина Но ако бы было възможно да ма отмѣни другый нѣкой?

— Какъ! устжпвашъ честьта да извършишъ правдинытъ си правдинытъ си онѣзи които спечели съ толкози краснорѣчіе!

— Да, знайж го! извика гостинникътъ като кълнѣше краснорѣчіето си и може бы и самытъ привилегіи; да, каква поголъма честь може да бжде за мене